

K POUŽITÍ OPERAČNĚ TAKTICKÝCH VÝSADKŮ

V soudobém boji a operaci se předpokládá, že k efektivnímu využití účinků konvenčních a zejména jaderných zbraní včetně ostatních prostředků ničení, jakož i k zabezpečení vysokého tempa útoku budou podstatně více využívány vzdušné výsadky různého druhu.

Zatímco na taktickém stupni ve prospěch motostřeleckých a tankových divizí prvního sledu, které útočí na směru hlavního úderu, je možné v průběhu jednoho dne vysadit několik vrtulníkůvých výsadek, pak na operačně taktickém nebo operačním stupni to mohou být další vzdušné výsadky různého určení.

V článku se vyjádřím k problematice operačně taktického výsadku s důrazem na některé hlavní zásady, normy a nové názory, které bezprostředně ovlivňují přípravu bojového použití tohoto druhu výsadku, včetně zabezpečení přepravy vzduchem, vysazení a vedení boje v týlu nepřítel.

V předpise Všeob-Ř-1, v článku 28 je zdůrazněno, že: „... **výsadkové vojsko je jako vysoce mobilní druh pozemního vojska určeno k obchvatu nepřítel ze vzduchu a k plnění úkolů v jeho týlu**“. V organizační struktuře výsadkového vojska došlo k rozhodující změně, neboť vedle původních výsadkových svazků [výsadkové divize, padákových výsadkových pluků, padákových výsadkových praporů a jednotek bojového zabezpečení] jsou vytvořeny zcela **nové úderné výsadkové svazky** (brigády) a **útvary** (prapory). Tyto změny posílí, ale i podstatně zvýší možnosti bojového použití vzdušných výsadek v rámci svazů. Postihují další rozvoj teoretického myšlení operačních štábů, neboť v soudobých podmínkách může mnohem častěji, než tomu bylo v minulosti, dojít k použití **operačního výsadku** ve prospěch frontu nebo dokonce i vševojskové armády. Přitom výsadková divize, která i nadále je prostředkem hlavního velení, může být v armádní útočné operaci vysazena do hloubky 100–300 km a ve frontové útočné operaci až 500 km. Je zřejmé, že takové změny se zákonitě odrazí i v oblasti plánování.

V článku 28 je dále uvedeno, že: „**Úderné výsadkové svazky a útvary jsou prostředkem frontového a armádního velení...**“, což přímo ovlivní dosavadní rozsah a obsah plánování operačních štábů. V tomto případě je zapotřebí brát v úvahu, že na stupni frontu může být procvičováno použití úderné výsadkové brigády a na stupni vševojskové armády úderné výsadkové jednotky v hodnotě zesíleného praporu.

Úderná výsadková jednotka (brigáda) patří mezi nové druhy padákového a přistávacího výsadku a je vytvořena pouze z jednotek a útvarů výsadkového vojska. Všichni příslušníci jsou vycvičeni v seskoku padákem z různých výšek a zejména za nepříznivých meteorologických podmínek při použití rozličných typů letadel i dopravně výsadkových či bojových vrtulníků a dále mají speciální výcvik k vedení boje v týlu nepřítele za velmi složité situace.

Z hlediska obsahového zaměření uvedené definice a z nových názorů je možné vyvodit, že úderná výsadková jednotka (brigáda) je součástí **úderného výsadku**, který je organizačně přizpůsoben k vedení rychlého a smělého úderu do různé hloubky týlu nepřítele, kde má zničit důležité cíle i prostředky a ovládnout prostory nebo čáry. Proto v článku 28 je dále zdůrazněno, že: „... úderné výsadkové svazky a útvary... **se používají jako operačně taktické a taktické výsadky**“.

Uvedené ustanovení je možné chápat z několika pohledů.

Za prvé, použitím operačně taktického výsadku dochází k účinnější činnosti v týlu nepřítele, jakož i k vyplnění dřívější mezery mezi taktickým a operačním výsadkem.

Za druhé, výsadek v hodnotě úderného výsadkového svazku (brigády) by se měl podílet zejména na plnění bojových úkolů, které mají operačně taktický charakter, zatímco činnost taktického výsadku bude nejčastěji spojena s hodnotou zesíleného úderného výsadkového praporu. Přitom zkušenosti ze cvičení jednoznačně potvrzují, že úderný výsadek v síle praporu může být také vyčleněn k plnění diferencovaných operačně taktických úkolů.

Za třetí, je podstatný rozdíl mezi taktickým výsadkem, který je organizován z úderných výsadkových, nebo motostřeleckých jednotek. Rozdílnost spočívá v odlišné organizaci jednotek, čímž jsou ovlivněny celkové bojové možnosti, hloubka vysazení a doba samostatného vedení boje v týlu nepřítele. V této souvislosti je zapotřebí zdůraznit, že ustanovení Bojového řádu pozemního vojska ČSLA, část 1, článek 105 — „... **s ohledem na možnost vést samostatně boj v trvání 3—4 hodin...**“ — platí pouze pro výsadek organizovaný z motostřeleckých jednotek.

Za čtvrté, aktivní bojové úkoly, které výsadek plní v týlu nepřítele, spočívají v ničení prostředků jaderného napadení, míst velení a dalších nepřátelských objektů, ve zmocnění se letišť, důležitých čar, komunikačních uzlů, úseků pro násilný přechod vodních překážek, mostových přepravišť, horských přechodů, prostorů jaderných minových zátarasů, v zabránění přesunu nepřátelských záloh s důrazem na operační a taktickou hloubku. Z toho vyplývá i podstatně větší hloubka vysazení včetně doby samostatného vedení boje.

Za páté, ve výjimečných případech může být úderný výsadek použit i k plnění zcela nových bojových úkolů přímo v sestavě vlastních vojsk jako je ničení nepřátelských vzdušných výsadků, nepřátelského uskupení, které proniklo do naší sestavy, k ochraně i obraně samostatných směrů a prostorů, mezer a od-

krytých boků vlastních vojsk. Dále také přehrazuje mezery v bojové sestavě, jež vznikly po jaderných a palebných úderech nepřítele.

S přihlédnutím k tradičnímu předurčení vzdušných výsadků mohl by vzniknout dojem, že tento rozsah zcela nových bojových úkolů se více přibližuje pasivním úkolům, protože nejsou plněny v týlu nepřítele. Ovšem v novém pojetí úkolů a předurčení úderného výsadku se podstatně zvyšuje jeho význam, neboť může být poměrně v krátké době použit jakýmkoli způsobem nejen v týlu nepřítele, ale i v týlu vlastních vojsk, čímž nepřímě vytváří určitou **mobilitu** a vysoce **údernou zálohu**. Tím také dochází k podstatnému rozdílu v obsahovém zaměření nejen mezi původními, ale i soudobými úkoly výsadkové divize (padákových výsadkových pluků a praporů) a úderného výsadku, což mnohonásobně zvyšuje varianty všestrannějšího využití na operačně taktickém i taktickém stupni.

K zevšeobecnění nových pohledů na použití **úderného výsadku** (úderné výsadkové jednotky) jako **operačně taktického výsadku** je zapotřebí vycházet z některých zásad a norem, které jsou závislé na skutečné organizaci výsadku, hloubce vysazení, době vedení boje v týlu nepřítele, způsobu přepravy vzduchem, variantách vysazení i vedení boje a v neposlední řadě i volbě výchozího prostoru pro vysazení. Mezi nejdůležitější patří tyto:

Úderný výsadkový prapor může mít ve své organizaci:

- velitelství,
- údernou výsadkovou rotu (o třech úderných výsadkových četách a jedné kulometné četě); v rotě může být 110 osob, 12 OT a PTRS, 9 ručních protitankových zbraní, 15 univerzálních kulometů (lehké a těžké) a 3 odstřelovací pušky,
- dvě až tři padákové výsadkové roty (v každé 120—150 osob a 12 bojových výsadkových vozidel o hmotnosti 9 t),
- minometnou rotu s 8 minomety 120 mm a 10 terénními vozidly,
- protitankovou četou s 3 protitankovými kanóny, 3 OT a 6 přenosnými PTRS,
- protiletadlovou četou s 6 PLRK S-2 a 2 OT,
- průzkumné, spojovací, hospodářské čety s příslušnou bojovou a dopravní technikou a praporemí obvaziště.

V praporu může být celkem 600 osob, 50 OT a bojových výsadkových vozidel a kolem 30 terénních vozidel. Uvedenou výzbroj je třeba přizpůsobit k vysazení padákovým způsobem nebo z visu a pro přistání na zajištěné přistávací plochy.

V závislosti na charakteru bojového úkolu, počtu a typu přepravních prostředků (letounů, vrtulníků), předpokládané hloubce vysazení a době vedení boje v týlu nepřítele může být uvedena varianta organizace úderného výsadku **různě přizpůsobena**. Přitom porovnáme-li bojové možnosti úderného výsadku a motostřeleckého praporu, tak dosáhneme **několikanásobně vyšších hodnot**. Tím je také ovlivněna nejen skutečná hloubka vysazení, ale i předurčení k plnění operačně taktických úkolů.

Hloubka vysazení bude nejčastěji dosahovat **40—90 km**, což úzce souvisí s předpokládaným rozmístěním důležitých cílů a objektů v týlu nepřítele. Zároveň ve vzdálenosti **40—60 km**, prakticky v týlovém prostoru divizí prvního sledu, mohou být rozmístěna velitelská stanoviště brigád druhého sledu, raketové oddíly, předsunutá místa velení armádního sboru, letiště lehkého a střed-

ního dopravního leteckého pluku, letiště protitankového vrtulníkového pluku anebo důležitá sborová zásobovací místa, pak v hloubce **60—90 km**, kde začíná týlový prostor armádního sboru, lze očekávat rozmístění záloh druhů vojsk a speciálních vojsk, divize druhého sledu, prostředků PVO Hawk, REB, před-sunutých velitelských stanovišť skupiny armád, různých naváděcích zařízení, letišť atd.

Přitom důležité zbraňové systémy, síly a prostředky nepřítel divizního a zejména sborového nebo armádního typu budou nejčastěji rozmístěny na poměrně větší ploše, dokonale zajištěny vytvořením různých zátarasů a systému střelení možných přístupových směrů. V takových podmínkách nachází největší uplatnění úderný výsadek, neboť může být podle potřeby přepraven do týlu nepřítel v krátké časové lhůtě, s využitím různých variant přepravy vzduchem, čímž je zvýrazněna možnost využití momentu překvapení. Dále také proto, že je schopen vést boj samostatně, pružně manévrovat na velkém prostoru a po mnohonásobně delší dobu.

Hovoříme-li o hloubce vysazení, považují za nutné připomenout, že za odlišných podmínek jako je vysazení úderného výsadku, ve prospěch **operační manévrovací skupiny** nebo v situaci, kdy ve prospěch divize prvního sledu byl dříve nebo souběžně vysazen vrtulníkový výsadek, může jeho celková hloubka (vzdálenost od hlavních sil pozemního vojska) přesáhnout **100** a někdy i podstatně více kilometrů.

Doba vedení boje v týlu nepřítel je u úderného výsadku plně závislá na skutečné síle vysazených vojsk, způsobu dalšího zesílení jednotkami druhů vojsk a speciálních vojsk, rozsahu podpory prostředky nadřízeného velitele, hloubce vysazení, konfigurace terénu v prostoru vysazení, na průměrném tempu útoku divizí prvního sledu a zejména na způsobu protipatření ze strany nepřítel, který se bude snažit za použití všech prostředků výsadek izolovat a zničit. Proto konfigurace terénu, denní, noční a roční doba tvoří jeden z velmi důležitých faktorů, neboť zcela jiné podmínky vzniknou v rovinatém, odkrytém či naopak v členitém, horském a zalesněném terénu, jakož i při vedení boje ve dne nebo v noci. Nesmíme zapomenout ani na prostor, v kterém bude boj organizován (minimální, nebo velký prostor) v souvislosti s uplatněním manévru různého druhu.

Předpokládaná doba boje úderného výsadku v týlu nepřítel by z hlediska bojových možností neměla přesahovat **1—2 dny** (24—48 h). Ovšem i tuto dobu je možné diferencovaně rozložit, což bude závislé na tom, zda povedeme aktivní boj v rovinatém, nepokrytém terénu, kde můžeme počítat s časovou hranicí 6—8 h, v členitém a pokrytém terénu 10—12 h, v horském a zalesněném terénu 18 i více h, při vysazení s přechodem na noc či na počátku noci s 24 i více h a při vedení boje na velkém prostoru (uskutečňování manévru do více prostorů) 24—48 h.

Za předpokladu, že na základě vzniklé situace na frontě budeme zásobovat výsadek vzduchem, může dojít k podstatnému prodloužení doby boje v týlu nepřítel.

Úderný výsadek může být **přepraven vzduchem** s využitím prostředků pouze vojskového letectva (dopravně výsadečnými vrtulníky různých modifikací, jako střední vrtulníky Mi-8, Mi-17, velkokapacitní a těžké vrtulníky Mi-6, Mi-26 a další), popřípadě prostředků dopravního letectva (dopravními letouny AN-12, IL-76 apod.) nebo různou kombinací, což bude plně záviset na skutečném počtu a typech letounů a vrtulníků, které v té době budou k dispozici. Např. pro

přepřavu úderného výsadku v síle praporu se zvýšeným palebným průměrem munice a dalším materiálem k zabezpečení dvoudenního vedení boje by bylo zapotřebí 22–30 letounů (z toho jedna třetina vrtulníků). Přitom uvedená varianta potřeby dopravních letounů a vrtulníků není konečná, neboť musí odpovídat skutečnému typu letounů a jejich únosnosti. Zatímco dopravní letoun AN-12 (různých modifikací) přepraví do 16 t, IL-76 30 t a AN-22 až 80 t. Obdobná rozdílnost je také u dopravně výsadkových vrtulníků, kdy Mi-8 unese 4 t, Mi-17 až 5 t, Mi-6 12 t, Mi-26 20 t a Mi12 dokonce 40 t.

Skutečná varianta přepravy úderného výsadku vzduchem (co do typu, únosnosti a přepravní rychlosti letounu nebo vrtulníku) může být nejčastěji závislá na vzniklé situaci, kdy hrozí nebezpečí z prodlení, a potřebě vést v co nejkratší době účinný úder do týlu nepřítele. V takovém případě mnohdy rozhodne možnost přepravní rychlosti na úkor únosnosti, aby zásah byl uskutečněn v minimální době (dopravní výsadkové vrtulníky mají přepravní rychlost 200 až 250 km.h⁻¹, dopravní letouny 550–750 km.h⁻¹). Ovšem i takový požadavek rychlého a rozhodného úderu bude ovlivněn skutečnou vzdáleností dopravního letectva od čáry dotyku, stupněm pohotovosti úderného výsadku při dosažení prostoru soustředění, vyčkávacího prostoru nebo odletového letiště a také celkovou délkou vysazení (vzdáleností z odletových letišť do prostoru vysazení).

Varianty vysazení ovlivňuje typ dopravních letounů (dopravně výsadkových vrtulníků), povětrnostní podmínky (výška spodní základny mraků, síla přízemního větru), roční období (výška sněhové pokrývky, mlhy, deštivé počasí), terén v prostoru vysazení a na doskokových nebo přistávacích plochách (členitost, pokrytost, únosnost, úhel klesání nebo stoupání, převýšení, přírodní a umělé překážky, maskovací podmínky), denní (noční) doba a celková viditelnost (možnost orientace) a konkrétní výšky letu letectva.

Vojenští teoretikové předpokládají, že výška letu může být od 300 do 10 000 m. Bude záviset na skutečné hloubce rozmístění výsadku a letectva ve vlastním týlu a délce vysazení. Z hlediska technických i ekonomických parametrů činí délka doletu např. u AN-12 ve výšce 9000 m plných 2500 km a ve výšce 100 m pouze 1430 km. Ovšem z hlediska možnosti radiolokačního zjištění a menší efektivnosti prostředků PVO nepřítele je nejvýhodnější let ve výšce 300–400 m. Přitom není vyloučeno, že v rámci utajeného manévru letectva k zabezpečení nakládání, nasednutí a přeletu výsadku do prostoru vysazení může být výška letu i podstatně menší.

Úderný výsadek je přizpůsoben k vysazení v různých variantách. Nejčastěji se bude používat vysazení **padákovým, padákovým a přistávacím, přistávacím a kombinovaným** způsobem.

V první variantě je výsadek vysazen z dopravních letounů a z dopravně výsadkových vrtulníků pouze na **padácích**. Při letu ve výšce **do 300 m** nad terénem je uskutečňován seskok s nuceným otevíráním zádového padáku při rychlosti klesání 4–6 m.s⁻¹. V tomto případě průměrná doba snosu výsadkáře dosahuje 41–62 sekund.

Při letu ve výšce **nad 500 m** je uskutečňován seskok s hlavními padáky, které jsou opatřeny stabilizačním zařízením (rychlost klesání do 25 m.s⁻¹). Minimálně 100 m nad terénem se otevírá hlavní padák a další snos pokračuje rychlostí 4–6 m.s⁻¹. Při téměř dvojnásobné výšce vysazení dosahuje celková doba snosu 32–39 sekund. Použití zádržkových padáků podstatně ztěžuje nepříteli možnost vést účinnou palbu proti výsadku.

Při letu **ve větší výšce** může být u vybraných skupin (jednotek) uskutečněn seskok s použitím ručního otevření padáku (s volným pádem), přičemž ve stanové výšce se otevírá zádový padák.

K vysazení z vrtulníků používáme padáky, nebo volných výskoků jednotlivců z vrtulníku (bez padáku), který letí zmenšenou rychlostí a v přízemní výšce do 3 nebo až 5 m nad terénem.

V závislosti na terénu v prostoru vysazení a únosnosti povrchu přistávací plochy může být vysazení z vrtulníků provedeno z visu, a to výskokem, s využitím lan, lanových žebříků a jiného speciálního zařízení.

Bojová technika a materiál je vysazován na padákových plošinách (PP 500, PP 3500 a PP 7500) s vícevrchlíkovým systémem a zařízením brzdících raket, což umožňuje měkké přistání při rychlosti $0-5 \text{ m.s}^{-1}$ nebo i více v závislosti na celkové hmotnosti nákladu. K zabezpečení rychlého použití bojové techniky bezprostředně po přistání, což je spojeno s uvolněním výsadekových obalů a techniky z padákové plošiny, je společně s bojovou technikou vysazován řidič, střelec, popř. další příslušníci obsluhy, kteří jsou umístěni uvnitř OT nebo bojového vozidla výsadku. Tím odpadá čas potřebný na vyhledání a přesun k bojové technice a její přípravu k boji.

Ve druhé variantě je nejdříve vysazen padákový výsadek, který ničí nepříteli na doskokových plochách, rozhodnou ztečí ovládne plánované přistávací plochy a zajišťuje je (do stran) do vzdálenosti až 4 km proti palbě nepříteli. V dalším sledu přistávají jednotky (jako přistávací výsadek). Tento způsob vysazení má, podle mého názoru, největší uplatnění zejména za podmínek, kdy jsou k přepravě vzduchem vyčleněny různé druhy letectva a vrtulníků, a zejména za situace, kdy je vysazení uskutečňováno k ovládnutí letiště nebo prostoru, kde jsou výhodné přistávací a vzletové dráhy s travnatým povrchem.

Třetí varianta (vysazení přistáním) je uskutečňována nejčastěji v případě, když pro přepravu vzduchem jsou vyčleněny pouze dopravní výsadekové vrtulníky nebo terén umožňuje použít dopravní letouny.

Ve čtvrté variantě může být vysazení provedeno různou kombinací předchozích způsobů v závislosti na charakteru bojového úkolu, prostoru vysazení, jeho tvárnosti a možnosti uskutečnit různé způsoby vysazení, které ovlivní rychlé ovládnutí nebo zničení objektu (cíle) v týlu nepříteli.

V této souvislosti považují za nutné zdůraznit, že při uvedených variantách se vysazení bude provádět:

- **přímo na cíl (objekt)** bezprostředně po úderech bombardovacího, stíhacího bombardovacího a bitevního letectva, nebo za 10–15 minut po jaderném úderu, popř. za podmínek předejití nepříteli v jeho obsazení,

- **v bezprostřední blízkosti cíle (objektu)** v důsledku konfigurace terénu a jiných stacionárních překážek, kdy nemůžeme určit přistávací plochy do 1–2 km od plánovaného cíle (objektu),

- **ve větší vzdálenosti od cíle (objektu)**; tohoto způsobu nejčastěji používáme při vedení boje na velkém prostoru nebo k uskutečnění manévru do nového prostoru při postupném ovládnutí (ničení) dalších prostorů (objektů).

Vedení boje úderného výsadku je přímo ovlivněno použitou variantou vysazení. Dále je limitováno charakterem bojového úkolu (ovládnout nebo zničit), významem a důležitostí cíle (objektu) nepříteli, jeho dislokací, rozlohou, systémem obrany a ochrany, možnými přístupy, možnostmi manévru k překvapí-

vému útoku do týlu a boku nepřítele a v neposlední řadě i konkrétní volbou přistávacích ploch.

Předpokládám, že výsadek (bezprostředně po vysazení) bude ničit různé síly nepřítele v prostoru vysazení a rozhodou ztečí ovládne (zničí) objekt (cíl, prostor) a udrží jej do příchodu pozemních sil. K novým názorům patří, že výsadek po splnění tzv. prvního úkolu, který je spojen s vysazením a zničením cíle (objektu), skutečný následný manévr do jiného prostoru na vzdálenost až 50 km. V případě, že manévr proběhne v noci, můžeme počítat s dosažením průměrné rychlosti do 20 km.h⁻¹, a ve dne 25—30 km.h⁻¹. Tato poměrně nízká rychlost je způsobena tím, že výsadek současně povede boj s nepřitelem, který mu bude bránit v přesunu do nového prostoru.

K uskutečnění pružného manévru můžeme předpokládat, že část jednotek výsadku bude přepravena do nového prostoru dopravními výsadkovými nebo bojovými vrtulníky. Dalšího zvýšení bojové aktivity výsadku, které je spojeno s oklamáním nepřítele, je možné dosáhnout vedením palby ze vzduchu (z ručních zbraní v úzké součinnosti s bojovými vrtulníky a s údery letectva) na určitý objekt a po jeho umlčení přeletem v přízemní výšce do zcela nového prostoru k vysazení.

Nové názory na náplň bojové činnosti v týlu nepřítele se částečně liší od tradičního plnění bojových úkolů v jednom prostoru. Stále více jsou zaměřeny na zvýšení manévrovosti současného nebo postupného úderu do několika prostorů, čímž dojde k mnohem aktivnějšímu narušování činnosti v týlu pravděpodobného nepřítele. Uvedený způsob také ovlivňuje plánování, při kterém je zapotřebí časově a prostorově sladit jednotlivé prostory vysazení s předpokládanou činností ostatních výsadků a jiných jednotek, které mohou působit v týlu nepřítele.

Výchozí prostor pro vysazení zahrnuje hlavní (záložní) letiště v blízkosti prostoru rozmístění dopravního letectva, letiště a prostory rozmístění vojskového letectva, které je vyčleněno pro přepravu výsadku do týlu nepřítele. V tomto prostoru zpravidla určujeme hlavní a záložní prostor soustředění, kde úderný výsadek připravujeme k bojovému použití. Dále stanovíme hlavní a záložní vyčkávací prostor, kde se kompletuje materiál, bojová technika na padákové plošiny, jednotky upevňují výsadkové obaly a nákladní padáky a uskutečňují další práce spojené s vysazením. Tento prostor zpravidla bývá vzdálen 5—10 km od letiště a je předurčen k nakládání padákových plošin a nasednutí výsadku do dopravních letadel.

Rozloha prostoru soustředění může dosahovat 50—100 km² a vyčkávacího prostoru 10—20 km². Jejich vzdálenost od předního okraje může být 200—500 km v závislosti na organizačním stupni velení.

Pro výsadek můžeme počítat s jedním nebo několika odletovými letišti a nakládání bojové techniky (po předchozí přípravě ve vyčkávacím prostoru) by nemělo, podle mého názoru, přesahovat dobu 1—2 hodin. (Další normy, které je možné aplikovat na operačně taktický výsadek, jsou uvedeny ve VM č. 3/1984.)

Uvedené zásady a některé normy, které se vztahují na operačně taktický výsadek, přímo navazují na další ustanovení předpisu Všeob-R-1. O novém druhu výsadku — úderné výsadkové jednotce (útvary) — se poprvé hovoří v článku 126 (při přípravě útoku a organizaci součinnosti), kde je uvedeno: „**Jestliže divize vysazuje taktický vzdušný výsadek nebo je-li v jejím pásmu použit vzduš-**

ný výsadek (úderný výsadkový útvar) nadřízeného velitele...“ Z toho vyplývá, že s tímto výsadkem je zapotřebí reálně počítat na stupni divize i armády, neboť je zdůrazněna jeho **úloha a předurčení** v celé řadě dalších ustanovení předpisu, a to např. při zmaření organizovaného zaujetí obrany nepřítelem (čl. 149), pronásledování (čl. 159) i rozdrčení odcházejícího nepřítele (čl. 162), násilném přechodu vodních překážek a plnění bojových úkolů v součinnosti s předstunutým odřadem (čl. 183), využití úspěchu PO (čl. 184), průlomu opevněného prostoru (čl. 192) a boji o město (čl. 213), posílení operační manévrovací skupiny (čl. 221, 226, 227, 229), útoku v horách (čl. 261) a v zalesněném terénu (čl. 265, 271, 272, 274), střetném boji (čl. 321, 327), ničení vzdušných výsadků nepřítele (čl. 468) atd.

Nové názory na použití úderného výsadku si přímo vynucují mnohem širší úlohu velitelů a štábů (vševojskového, letectva, dalších druhů vojsk) jednotlivých organizačních stupňů v oblasti plánování (rozsah a obsah bojových dokumentů) a v reálné organizaci součinnosti k zabezpečení vysazení a vedení boje v týlu nepřítele.

Vytvoření potřebných podmínek k úspěšnému použití operačně taktického výsadku je úzce spojeno s realizací těchto názorů zejména v oblasti plánování a komplexního zabezpečení.